

„MOJE SOUKROMÍ. NEDÍVAT SE, NEŠŤOURAT“

Soukromí je věc, velmi nezbytná a je součástí každého jedince. Je to jeho život. Neměl by ji odhalovat zbytečně před světem.

Pro mne je soukromí věcí velmi nezbytnou a důležitou. JSOU TO MÉ STAROSTI, RADOSTI, LÁSKY, ZDRAVÍ, RODINA, SMUTEK..... PRO MNE TO ZNAMENÁ MŮJ ZKRYTÝ ŽIVOT PŘED SVĚTEM. Tím prostě žiji a to mi nikdo snad nevezme. Aspoň tedy doufám.

Měli bychom si ho vážit už kvůli vlastnímu životu. Nikdo nemusí vědět jaké má jedinec problémy v životě nebo jak na tom je se zdravím. Je to každého jedince jeho život, starost a nikdo by neměl jen tak šťourat do jeho soukromí. Může to být i velmi nepříjemné!

Ale může být soukromí ohroženo? Toť otázka?! Člověk někdy se bojí, aby nebylo ohroženo, ale čím nebo kým? Otázek je určitě hodně a odpovědí ještě víc. Já mám jen jednu odpověď. DO MÉHO SOUKROMÍ NIKOMU NIC NENÍ NA TOŽ ABY MI NĚKDO DO TOHO MLUVIL. Možná se trochu bojím, že se mi někdo vysměje do obličeje nebo dokonce mě bude i litoval. Lítost je jen přetvářka, která se promění později v závist. Lítost je pro mne hrozná a nepříjemná věc, a proto ji nemám ráda.

Člověk si dnes není ani jistý, komu se může vyplakat na rameni nebo vylít si srdíčko ze svých problémů. Já říkám ze svých zkušeností, kamarádů je mnohdy velice mnoho, může být jich být sto. ALE NEPŘETVAŘUJÍ SE JEN? Vím, těch „opravdových přátel“ je na světě nedostatek někdy ani člověk nikoho takového nemá. Já mám také mnoho nepřátel, ale i přátel. Jsou to ti opravdoví přátelé? Nebudu mít z toho nějaké trable? Budou umět mlčet o mém tajemství? Nebudou si dělat jen ze mne legraci? Pochopí mne? Mám takových otázek plno, ale kdo mi je zodpoví? Asi nikdo. Já jsem si jistá jednou věcí a to že moje „opravdová kamarádka“ je jen jedna. Jmenuje se Veronika. KAMARÁDKA ZE VŠECH KAMARÁDEK. Jsem si jistá, že ona nic a nikde neřekne, poradí mi a pomůže, když potřebuji. Prostě nejlepší člověk na světě. Jsem ráda, že ji mám a to bych přála všem lidem mít někoho takového, vždy se jí mohu bez obav svěřit. Udělá si pokaždé na mne čas a já též. Nemám žádný problém udržet tajemství. Podle mě je to věc důvěry a když si nepřeje, abych o tom mluvila, nechám si to pouze pro sebe. Jak se říká „mluviti stříbro, mlčeti zlato“. Vím, že někdo to nevydrží a řekne to dál, ale takový je život, tak se nedá nic dělat.

Jak zabezpečit naše soukromí? To je také další zajímavá otázka. Zkusím na ni odpovědět, jenže teď rychle nemůžu na nic přijít. Zkusme se nad tou to otázkou alespoň zamyslet. Jedna s možností je, že mnoho lidí na světě si způsobuje potíže samo. Poté velmi často sklízí úšklebky a hněv. Říkají o sobě mnohdy lidem, kteří zneužívají informace, ale to později poznají i oni. Já tvrdím „DO MÉHO SOUKROMÍ NIKOMU NIC NENÍ“. Je to můj život uzavřený světu, ať se to někomu líbí nebo ne a měnit to nebude a nechci. Poradila jsem si vždy a poradím si i nadále. Do mého soukromí nemá kdo šťourat co je ve stínu mého chování. Vím, že se opakují, ale je to pro mne velká kniha života a stojím si za tím.

Každý má na to jiný názor a tak to má být. Jinak by byl svět nudným a i bez hádek. To přeci nejde, tak to by svět nefungoval. Kam by svět pak šel? Mým heslem je: „Každý den potkáš aspoň jednoho blbce, který ti zkazí náladu nebo i celý den. Berme to s nadhledem a neberme toho člověka vážně. Sice je stejný jako my. Ale my z toho zmoudříme, jenže on ne. Bude blbý po celý život“! Ať si každý nakládá se svým soukromím i životem sám, podle svého svědomí, ať se stane, co se stane. Má se to asi stát, tak to tak nechme. KAŽDÝ JSME STRŮJCEM SVÉHO ŽIVOTA A ŠTĚSTÍM!